

Υπό την αιγίδα της κυβέρνησης, με την παρουσία της ΝΔ, του ΚΙΝΑΛ, του ΣΥΡΙΖΑ και της Ελληνικής Λύσης, περικυκλωμένο από τον ασφυκτικό κλοιό των ΜΑΤ και με την προκλητική αστυνομική παρουσία μέσα στο πολυτελέστατο ξενοδοχείο Απόλλων Παλλάς στο Καβούρι, έγινε τελικά το «συνέδριο - οπερέτα» των Παναγόπουλου και Κιουτσούκη, που φέρει την ονομασία 37ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ.

Νομιμοποιώντας όλους τους νόθους και εργοδότες συνέδρους, ο εργοδοτικός και κυβερνητικός συνδικαλισμός, η ΠΑΣΚΕ η ΔΑΚΕ και η ΕΑΚ, σφράγισαν την συνέχιση της πολιτικής της ταξικής συνεργασίας, που ονόμασαν «κοινωνική συμμαχία» και σαν στόχο έχει να διασφαλίσει πως το μνημονιακό κεκτημένο, η μεταμνημονιακή κανονικότητα της αστικής τάξης δεν θα απειληθεί από το εργατικό κίνημα.

Αυτό είναι το επιστέγασμα της πολιτικής της ηγεσίας της ΓΣΕΕ, που αφού βρέθηκε απέναντι στην εργατική τάξη στο δημοψήφισμα του 2015, στηρίζοντας το ΝΑΙ στα μνημόνια, στην συνέχεια προχώρησε σε συμφωνία με τον ΣΕΒ, ζητιανεύοντας την συναπόφαση στον τρόπο που θα εφαρμοστεί η κανονικότητα της εκμετάλλευσης στην μεταμνημονιακή περίοδο, σαν αντάλλαγμα για την «κοινωνική ειρήνη» που του προσφέρει.

Οι απεργιακή δράση αποκηρύχθηκε, η διεκδίκηση της επαναφοράς σε πλήρη ισχύ των συλλογικών συμβάσεων και πάνω από όλα της ΕΓΣΣΕ εξορκίστηκε, υπονομεύτηκε δε κάθε προσπάθεια απεργιακής αντίστασης στις επιθέσεις κυβέρνησης και κεφαλαίου.

Δεν υπάρχουν χαρακτηριστικότερα παραδείγματα του αντιαπεργιακού μένους της πλειοψηφίας της ηγεσίας της ΓΣΕΕ από την επίθεση της ενάντια στην προσπάθεια για κοινή απεργιακή δράση της ΑΔΕΔΥ του ΕΚΑ και 27 άλλων εργατικών κέντρων και ομοσπονδιών τον Νοέμβρη του 2018, και στις απεργίες που κήρυξαν οι ίδιες συνδικαλιστικές οργανώσεις στις 24 του Σεπτεμβρίου του 2019, και στις 18 του Φλεβάρη του 2020.

Μέσα σε ένα τέτοιο τοπίο θα κινηθεί το εργατικό κίνημα την επόμενη περίοδο, μετά την επιτυχία αυτής της πλειοψηφίας, να πραγματοποιήσει το συνέδριο της ΓΣΕΕ κάτω από τις φτερούγες της κυβέρνησης Μητσοτάκη.

Την ίδια ώρα, ηττήθηκε η προσπάθεια του ΠΑΜΕ, να αναδειχθεί σαν το κέντρο της αντίστασης στον εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό. Αντίθετα η συμμετοχή σε ένα συνέδριο με σπόνσορα την κυβέρνηση και διοργανωτή τον Χρυσοχοΐδη, νομιμοποιώντας την διεξαγωγή του, δημιουργεί πρόσθετα εμπόδια στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος.

Δεν επιδίωξε να συμβάλλει σε ένα κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο των ταξικών δυνάμεων για το ζήτημα της νοθείας. Δεν συνέδεσε το ζήτημα της δημοκρατίας στα συνδικάτα με το ευρύτερο μέτωπο των εργατικών αγώνων της περιόδου, και άρα δεν μπόρεσε να δημιουργήσει γύρω από αυτό συνθήκες μαζικού κινήματος ικανού να κινητοποιήσει ευρύτερα κομμάτια αγωνιστριών και αγωνιστών. Στην τελευταία φάση διέσυρε τις αποφάσεις εκατοντάδων σωματείων, εργατικών κέντρων, ομοσπονδιών, ακόμα και της ΑΔΕΔΥ, που με σαφήνεια λέγανε ότι συνέδριο με τέτοιους όρους δεν πρέπει να νομιμοποιηθεί.

Η αποτυχία των δυνάμεων του ΠΑΜΕ να αποτρέψουν το συνέδριο-παρωδία ή έστω να αποτρέψουν τις πιο κραυγαλέες πλευρές της νοθείας και των εργοδοτών- αντιπροσώπων, πρέπει να προβληματίσει σοβαρά κάθε μαχόμενο/η συνδικαλιστή/ρια και εργαζόμενο/η. **Ένα βασικό συμπέρασμα από αυτή την εμπειρία** είναι ότι **δεν μπορούν να αλλάξουν τα πράγματα μέσα από μια μάχη μηχανισμών στα ανώτερα όργανα**. Ο εργοδοτικός και κυβερνητικός συνδικαλισμός στηρίζει την δύναμη του στην αίσθηση αδυναμίας που δημιουργούν στην εργατική τάξη οι διαδοχικές κινηματικές ήττες τις οποίες ο ίδιος προκαλεί, παίρνοντας σαν αντάλλαγμα την ισχυρή εργοδοτική, κυβερνητική και κρατική στήριξη. Μόνο μια μαζική κινητοποίηση της βάσης των συνδικάτων ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ, του κεφαλαίου και της ΕΕ, μπορεί να ανατρέψει την κυριαρχία του.

Η άρνηση της ηγεσίας του ΠΑΜΕ να συνδέσει την δράση ενάντια στην νοθεία στα συνδικάτα με την ανάγκη για κλιμάκωση των απεργιών ενάντια στο ασφαλιστικό, ήταν βούτυρο στο ψωμί του Παναγόπουλου. Η ηγεσία του ΠΑΜΕ απέρριψε κάθε πρόταση για απεργιακή κλιμάκωση μετά την απεργία στις 18 του Φλεβάρη. Μια απεργία, για μια ακόμα φορά χωρίς την ΓΣΕΕ, που δεν βρήκε συνέχεια και κλιμάκωση και έτσι φτάσαμε στις ημέρες της ψήφισης χωρίς καμιά πραγματική μάχη. **Όμως μια στρατηγική που δίνει στις κινητοποιήσεις περιεχόμενο απλής διαμαρτυρίας, χωρίς κλιμάκωση και συνέχεια, χωρίς ενότητα των ριζοσπαστικών ταξικών δυνάμεων, ενίσχυση των μορφών “συντονισμών από τα κάτω” και σύνδεση με τους ευρύτερους πολιτικούς στόχους ρήξης με την ευρωμνημονιακή επιτροπεία και την καπιταλιστική επίθεση, είναι μια στρατηγική που εγγυάται την ήττα.**

Την επόμενη περίοδο η σημασία του συνδικαλισμού βάσης, του συνδικαλισμού των γενικών συνελεύσεων, των απεργιακών επιτροπών, **του συντονισμού των πρωτοβάθμιων σωματείων αποκτάει ακόμα μεγαλύτερη σημασία**. Αυτή η μορφή κινηματικής δράσης μπορεί να αναζωογονήσει τα συνδικάτα, να τους δώσει ξανά τον ταξικό τους χαρακτήρα, να τα μαζικοποιήσει, φέρνοντας κοντά τους νέους εργαζόμενους και τις νέες εργαζόμενες, την γενιά της εργασιακής επισφάλειας και περιπλάνησης και διαμορφώνοντας τις προϋποθέσεις για την ανατροπή της νέας κανονικότητας της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης.

Ένας πραγματικός μαζικός συντονισμός πρωτοβάθμιων σωματείων είναι το απαραίτητο εργαλείο για αυτόν τον προσανατολισμό. Σε αυτόν τον συντονισμό μπορούν και πρέπει να συμμετέχουν και οι ομοσπονδίες και τα εργατικά κέντρα που είναι διατεθειμένα να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις της εργατικής βάσης και να κρατήσουν ανοικτή την προοπτική των κεντρικών κινητοποιήσεων που άνοιξε με τις απεργίες στις 24 του Σεπτεμβρίου και στις 18 του Φλεβάρη.

Με μαχητικό πλαίσιο μάχης που να υπερασπίζεται το σύνολο των εργατικών λαϊκών αναγκών συνδέοντας την αναγκαία μάχη για την βελτίωση της θέσης της εργατικής τάξης με ένα συνεκτικό πλαίσιο και σχέδιο ανατροπής της κερδοφορίας του κεφαλαίου, της δημοσιονομικής δικτατορίας της ΕΕ και του προγράμματος μεταμνημονιακής επιτροπείας, του αντεργατικού οπλοστασίου των αστικών κυβερνήσεων.

Σε αυτήν την κατεύθυνση πρέπει να συνεργαστούν και όλα τα συνδικαλιστικά ρεύματα που θέλουν να αποκαλούνται ταξικά. Απαραίτητη προϋπόθεση όμως είναι η ρήξη με τις συμβολικές κινητοποιήσεις και η συμφωνία σε ένα σχέδιο κλιμάκωσης των αγώνων με στόχο πραγματικά ρήγματα και ανατροπές στην κυβερνητική και εργοδοτική επίθεση. Ένας πρώτος σταθμός σε αυτήν την προσπάθεια μπορεί να είναι η διακλαδική απεργία από τα κάτω στις 19 του Μάρτη.

Αγωνιστική Ταξική Ενότητα - ΕΚΑ